

Hogyan tovább, Magyarország?

Jövőtér

Katakomba

Hungaria, 2019

Részlet az Alapvetés c. elemzésből

<https://katakombablog.com/alapvetes/>

Avagy virág vagy te? ↑

Európa-szerte egyre inkább elutasítják a polgárok a pártokráciát, tehát minden adott egy pártokrácia-ellenes irányzat megerősödéséhez. Különösen Magyarországon, hisz nálunk átlagon fölüli a pártok elutasítottsága, nálunk szabályosan kínos párttagnak lenni. A 2018-as országgyűlési választások óta az elutasítás még jobban fokozódott, úgyhogy a helyzet kínálja magát egy másféle megoldásra. Kérdés, hogy mi lesz ez a “másféle” megoldás.

A pártokrácia, azaz a többpártrendszerű parlamentáris rendszerek összeomlása vagy összetörése után eddig általánosan diktatórikus rendszerek, **autokráciák** alakultak ki. Jelenleg is fennáll a veszélye a nyílt egyeduralom kialakításának – nálunk különösképp -, mert megvan hozzá a lélektani pillanat, amellyel visszaélhetnek a vérpopulista profi pártokráciák vagy akár a populista retorikájú, netán jó szándékú, de felelőtlen dilettánsok. Elé kell menni ennek a folyamatnak, s minden erőnkkel meg kell akadályoznunk, hogy ilyesmi megint megtörténhessen velünk. A legveszélyesebb a populista stílusú, hergelő demagógia, mert mi, magyarok, az orbánista éra alatt nagyon le lettünk gyöngítve, a lelkünk lett megbetegítve, s nemcsak ellenállnunk nehéz a pszichológiai manipulációknak, hanem sokszor még fel sem ismerjük őket. Meggyöngült a lelki immunrendszerünk, s így különösen fogékonyak vagyunk az érzelmi befolyásolásra. Ezért **nem érzelmi, hanem értelmi alapon** kell kínálni a megoldást, s **nem egyeduralmi, hanem demokratikus kiutat** kell mutatni. Hisz van olyan.

Nyilván nem vonható kétségbe, hogy az államot azoknak kell vezetniük, akiknek van hozzá tudásuk. Valamikor ebbe a tudásba beleszülettek az arisztokraták, viszont az ő helyüket a pártokráciák soha át nem vehetik. Az arisztokraták önerőből voltak az állam irányítói, mivel megfelelő vagyonnal rendelkeztek. Tehát az állam élén álló politikai elit egyben gazdag is volt. Majd ezt a rendszert széttörték, s két elemre szakították: a pártokráciákra és a pénzemberekre, ami nyilvánvalóan azt jelenti, hogy a valóságban kettős hatalomról, kettejük hatalmáról van szó. Ők azonban sem külön-külön, sem együtt **nem alkalmasak** az állam irányítására, mivel sem a pártokrácia, sem a pénzember nem rendelkezik arisztokratikus tulajdonságokkal (Magyarországon meg különösen nem). Ez a fajta kettős hatalom, amely szakított az ősi szisztémákkal, szükségképpen instabil és veszélyes a társadalomra. Elég a XX. század addig sosemlátott borzalmaira gondolni: a pártokrácia-pénzember kettős képes volt egynegyed évszázad alatt két rettenetes világháborút is kirobbantani, s vérbe borítani egész Európát.

Mivel mi nem arisztokratikus világot akarunk, hanem demokratikusot, nekünk is szükségképpen kettős hatalomban kell gondolkodnunk. Azt kell kigondolni, hogy lehet az arisztokratikus eredetű tudást és a demokráciát összeegyeztetni. Úgy, hogy megnézzük, miből, helyesebben kikből áll e két elem: 1) a tudás értelmiséget feltételez; 2) a demokrácia népet. És máris tudjuk, mi a teendő: össze kell kötnünk két ókori rendszert: a mezopotámiai (sumert) és a görögöt (athénit), s nincs is más dolgunk, minthogy modernizáljuk őket. Nem kell folyton új dolgokat kitalálni: okos elődeink nagyon sok mindent kigondoltak már.

A születési arisztokrácia helyén lévő értelmiség államirányító szerepe egyáltalán nem példa nélküli: A legelső ismert kultúrnép a sumer volt, náluk nem volt születési arisztokrácia, az uralkodó osztályt az értelmiség alkotta, s az uralkodó osztályba automatikusan bekerült mindenki, akinek – mai szóval mondva – diplomája volt. Persze volt tandíj, de ez végül is megfizethető lehetett, mert az uralkodó osztály nem alkotott örökletes zárt rendet. Nekünk csak két szempontból kell ezen az ősi szisztémán módosítanunk: 1) az Unió iránymutatását követve legalább **40%-ra**, optimálisan **50%-ra** kell növelnünk a diplomások arányát, szélesre kell tárnunk az egyetemek kapuit a legszegényebb réteg előtt is, s tandíjat csak a gazdag rétegtől szabad követelnünk; 2) nem az értelmiségnek kell adnunk a politikai hatalmat sumer módra, hanem a népnek athéni módra, s mellé kell állítani segítő társul az értelmiséget. Ez a struktúra a – szintén számos ókori kultúrában jelenlévő – kettős hatalmat jelentené, ahol a nép lenne az ún. “szakrális” hatalom, a segítő értelmiség az ún. “profán” hatalom. Így meg tudnánk valósítani az ókor óta létező álmod, mármint hogy **a nép és az őt segítő értelmiség vezesse az országot**. A születési arisztokrácia vagy a nagyburzsoázia helyett. Mai helyzetünkre mondva: a pénz urai és az ő érdekükben működő, általuk irányított, az elit pozícióját bitorló pártokraták helyett.

A demokrácia alapja a “népgyűlés”, ami mai szóval mondva közvetlen demokrácia. A közvetlen demokrácia nem ördögtől való, s nem jelenti az ún. parlamenti demokrácia kiiktatását.

A közvetlen demokrácia létjogosultsága egyre nyilvánvalóbb, az EU politikusában is komolyan felmerült, hiszen a technikai feltételeit, olcsóságát, egyszerűségét az internet eszközeivel, az internetelérés teljes kiterjesztésével nem olyan bonyolult megteremteni. A “népgyűlés” mint intézmény működhet úgy is, hogy a leglényegesebb kérdésekben rendszeresen népszavazás történik, ahogy pl. Svájcban is. Azzal a különbséggel, hogy most már nem szavazófülkékben, hanem a tudományos-technikai-digitális forradalom eredményeit igénybe véve, az internet mindenkihez való eljuttatásával olcsón és egyszerűen otthon. Valójában ez lenne a szűken vett közvetlen demokrácia, de értelemszerűen minden kérdésben nem alkalmazható, hiszen megbénítaná az államot.

Ezért – ahogy az ókori Athénben is volt – szükséges egy szűkebb testület, azaz népképviselői szerv, amelyet nevezhetünk országgyűlésnek, parlamentnek is. Nyilván

nem az elnevezés a lényeg, hanem az, hogy kik és milyen módon jutnak be a népképviselői törvényhozó és ellenőrző testületbe. A népképviselői szerv (parlament) létrejöhet úgy is, mint pl. az ókori Athénben a **bulé**, ahová sorsolással kerültek be a népképviselők – csak a polgárok jóval nagyobb száma és a szűrés szükségessége miatt kombinálni kell a sorsolás és a választás módszereit.

A **bulé típusú parlament** is ciklusokban működne, mint a jelenlegi (pl. négyéves ciklusokban), s ciklusonként két lépésben kerülne megalakításra: 1) első lépés a választás; 2) második lépés a sorsolás:

A választási körzeteket minél kisebb földrajzi területekre kellene korlátozni (pl. 100 lakoskénti területekre), hogy a polgárok a maguk körében valóságosan ismert személyekből választhassák ki azokat, akik közül majd kisorsolandók a népet képviselők. A választás kampány nélkül és jelöltek nélkül folya az interneten oly módon, hogy pl. a polgárok a közvetlen környezetükben lakó személyek közül jelölnék meg az alkalmasnak ítélt személyt. Illetve ha a nemek egyenlő arányú képviselete is fontos számunkra, akkor két személyt: egy férfit és egy nőt. A legtöbb szavazatot – de legalább egy előre meghatározott minimumot (pl. minimum 15%-ot) – kapott polgárok, ha elfogadják a választást, népképviselői tisztségre lennének kisorsolandók. A sorsolás nem országos összesítésben, hanem megyénként vagy választókörzetenként történne, hogy az ország minden területe képviselve legyen. Megakadályozandó a pártok vagy érdekcsoportok általi befolyásolást: mindennemű beavatkozási kísérletet, az ún. suttogó propagandát is nagyon szigorúan szankcionálni kell.

Így nem bízánk a vak véletlenre a népképviselői személyét, hiszen alappal feltételezhető, hogy a polgárok tapasztalati alapon el tudják dönteni, hogy a környezetükben ki lenne alkalmas a tisztségre, miáltal a kisorsolandók közé viszonylag kevés alkalmatlan kerülne. Természetesen ehhez fel kell tételeznünk, hogy a polgárok értelmes lények. Viszont ha pártokrata módon azt tételezzük föl, hogy a nép ostoba, akkor e logika szerint meg kellene vonni az általános választójogot is, mert hiszen a nép ostoba akkor is, amikor pártra, pártokratára szavaz. Ha a nép ostoba, akkor a népből jött képviselő is ostoba, miből következően aki párttag, az okos, aki nem párttag, az ostoba. Mivel Magyarország 99%-a nem párttag, Magyarország 99%-a ostoba, s ezért alkalmatlan a politikára. Mivel ebben a 99%-ban szükségképpen vannak akadémikusok is, nyilvánvalóan a tudósok is ostobák, s a megokosodás egyetlen lehetősége a pártba való belépés. Volt már ilyen hatalom-hozzáállás máskor is, pl. a létező szocializmusban, csak akkor nem valamelyik pártba, hanem egy bizonyos pártba kellett belépni a megokosodáshoz, az alkalmassághoz, azaz az előrejutáshoz. Akkor a Párt volt az élcsapat, most a pártok az élcsapat – lényegileg nincs különbség.

A nép viszont, akár ostoba, akár okos, nem tudja dönteni, hogy az illető pártokrata-jelölt alkalmas-e, hiszen nem is ismeri a jelöltet. Nem is a nép dönti el az alkalmasságot, hanem a pártok, s főként a pártlista. Látjuk, hogy az országgyűlésben alkalmas személy alig is

akad. A pártokrata alkalmassági szűrő tehát egészen biztosan nem működik, ahogy nem működött a létező szocializmusban sem; pontosabban: nem is alkalmassági az a bizonyos szűrő, hanem egészen más szempontok szerinti. A nép alkalmassági szűrője majdnem kétségen kívül hatékonyabb és működőképesebb lesz.

Természetesen így bekerülnének a kisorsolandók, s így a népképviselők közé a nyomornegyedek, gettók, perifériára került falvak szegény és iskolázatlan lakói is, de hisz éppen ez a cél. Magyarország lassan több mint harmadát mesterségesen izolálni tartósan nem lehet, s ez ellenkezik a demokrácia alapeszméjével és az emberi méltóság tiszteletben tartásával is. A perifériára sodródott embertársaink visszakapnák az önbecsülésüket, büszke, öntudatos polgárokká válhatnak, hiszen kétségtelenül büszke lenne arra mindenki, hogy egy ciklusban pl. országgyűlési képviselő volt. A szociális jogok kiterjesztése, az alapjövedelem biztosítása, a mikrovállalkozások erőteljes támogatása mellett a politikai jogokban való ilyen fokú részesedés soha nem érzett tartást adna mindannyiunknak, így a ma még nagyon szegény rétegnek is. Alig múlna el egy nemzedék, s Magyarország lakói olyan **büszke, felelősségteljes, szabadlelkű polgárok** lennének, mint amilyenek voltak például az ókori Athén teljes jogú szabad polgárai. Bűnözők és méltatlanul viselkedők tömeges népképviselővé válásától viszont nem kell tartani, ha megfelelő fékező és gátló erőket építünk be a rendszerbe. Nyilvánvalóan ugyanígy bekerülnének a népképviselői hatalomba a jómódú negyedek lakói is, a magasan képzett emberek is; különösen a falvakra jellemző, hogy hajlamosak egy köztisztviselőben álló értelmiségire szavazni. A politikai korrupció, a szokásos mutyizás, a hatalmi alku, a körzetleosztás, a megfizetés és lefizetés, a gazdag réteg beleavatkozása, még ha nem is zárható ki teljesen, a sorsolás bizonytalansága miatt értelmét vesztené.

A megválasztott-kisorsolt népképviselőnek – ahogy az ókori Athénban is – a tisztséggel járó költségei megtérítése mellett minimum annyi jövedelmet kell nyújtani, mint amennyi a civil életében volt neki, vagy ha nagyon alacsony jövedelmű volt, akkor egy meghatározott bérminimumnak megfelelő összeget. Kivéve, ha nyugat-európai értelemben vett jómódú polgár lesz a népképviselő, mert neki – hasonlóan az ókori rendszerekhez – nem járna semmiféle fizetség és költségtérítés. A kimagaslóan gazdagok pedig – ugyancsak az ókori rendszerekhez hasonlóan – fizetni tartoznának a köznek azért, hogy népképviselők lehetnek.

A végrehajtó hatalmat a számos ősi kultúrában létező ún. **“kettős hatalom”** szisztémája szerint lenne üdvös kialakítani, valahogy úgy, mint a polgármester és a jegyző viszonyában: egy népképviselői miniszterelnök és egy szakmai miniszterelnök – címe szerint akár mint “miniszterelnök-helyettes” – kettősséggel, mely kettősség végigvonulna a kormányon (nemcsak államtitkári, hanem miniszteri szinten is), a közigazgatáson, a hatalmi ágakon.

A bírói hatalmat is szerencsés kombinálni az ókori eredetű népképviselési esküdtbíróóság és a modernkori szakmai bíróság kettőssével.

A választott-sorsolt népképviselők közül nemcsak a parlamenti képviselők kerülnének ki, hanem az EP-képviselők, a megyei és helyi önkormányzati képviselők, az önkormányzatok vezetői, polgármesterei, a közigazgatás népképviselő vezetői, az esküdtbíróóságok tagjai stb.

A szakmai miniszterelnök (miniszterelnök-helyettes), a szakmai kormánytagok (miniszterhelyettes, szakmai államtitkár), a közigazgatás szakmai vezetői pályázati rendszerben kerülnének kiválasztásra, a pályázat benyújtásának alapfeltétele a feddhetetlenség, a pszichológiai alkalmasság és a speciális szakmai tudás (diploma) lenne, valamint a pályázóknak az uniós EPSO-vizsgákhoz hasonló versenyvizsgákon is meg kellene felelniük.

Az EP-képviselők mellé tanácsadói funkcióban szintén szakmai társak – lehetőleg magasan képzett diplomaták – kerülnének pályázati úton kiválasztásra, akiknek díjazása minden további nélkül megoldható az EP-képviselők jelenleg is létező büdzséből. A valóban népből jött EP-képviselő tehát nem lenne magára hagyva a számára esetleg áttekinthetetlen, kiismerhetetlen világban. Amit képviselnie kellene, az nem egy pártutasítás, önös pártérdek vagy magánérdek, hanem a népképviselési országgyűlés iránymutatása.

A szakmai társvezetők megbízatása a választási-sorsolási ciklusokhoz alkalmazkodna azzal, hogy a szakmai vezetők a kiválasztási pályázaton legfeljebb két ciklusban indulhatnának. Ezzel esély volna megakadályozni a bebetonozott szakmai hatalom létrejöttét.

Mivel az ember esendő, s ahogy mondani szokás, a szentnek is maga felé hajlik a keze, igen komoly fékeket kell a rendszerbe iktatni: meg kell akadályozni, hogy a kettősség szakmai része maga alá gyűrje a népképviselési részt, vagyis hogy az értelmiség leuralja a népet.

A korrupciót, bűncselekményt elkövető vagy egyéb okból méltatlan népképviselőt és szakmai tisztségviselőt a pozíciójától meg kell fosztani, s mellékbüntetésként ki kell zárni a politikai jogok gyakorlásából néhány cikluson keresztül. Ha szándékosan vagy tudatos gondatlanságból bűncselekményt követne el – az ókori mezopotámiai és a Szent István-i büntetőjoghoz hasonlóan – legalább annak a büntetésnek a háromszorosával volna szükséges sújtani, mint amit ugyanezen cselekményért mint civil kapna.

Ezzel összefüggésben a büntetőjogban meg kell szüntetni az alságos törvény előtti egyenlőséget, s vissza kell térni az ősi büntetőjog szelleméhez: minél magasabb pozícióban van valaki, vagy minél gazdagabb, annál súlyosabb büntetést kell kiróni rá ugyanazon bűncselekményért. **A pozíció és a vagyon kötelez elvet** szükséges érvényesíteni az élet lehető legtöbb területén. Persze az elvet illendőbben is meg lehet

fogalmazni (a divatos pozitív diszkriminációnak megfelelően): minél alacsonyabb társadalmi helyzetű egy ember, annál megértőbb vele a büntetőjog, annál alacsonyabb a büntetési tétel.

A jogot mindenképpen szükséges leegyszerűsíteni, a lehető legkevesebb jogszabályra kell redukálni, s a jogszabálynak a hétköznapi, jogi ismeretek nélküli ember számára is könnyen érthetőnek és egyértelműnek kell lennie. Ezzel párhuzamosan az ügyvédkényszert ajánlatos megszüntetni, a jogi képviselőt választását csak mint lehetőséget szabadna meghagyni, hiszen az ügyvédkényszer az alacsonyabb jövedelmű embereket még nagyobb hátrányba hozza, s az esetek döntő többségében megakadályozza őket a hatékony jogorvoslat igénybevételében is. A joghoz nem értő laikus emberek ún. ösztönös igazságérzetével pedig azonosulni tudna a népképviselői esküdtszék, amely szükségképpen ugyanolyan laikus emberekből állna, mint a védelmet keresők. Ez nem a jogtudomány halálát jelentené, hanem **a jog és az erkölcs, a jogszerűség és az igazságosság egymáshoz való közelítését**, mely szempontok között már régen szétnyílt az olló.

A **szubszidiaritás** uniós elvének megfelelően az önkormányzatiságot teljes körűen vissza kell állítani, a központosítást a lehető legkisebb mértékre kell csökkenteni, a megyei önállóságot a történelmi hagyományainkban meglévő szintre kell emelni.

A bürokráciának gátat kell szabni, a lehető legkevesebb ügyre kell csökkenteni, mivel a bürokrácia nemcsak túlburjánzott és nagyon drága, hanem lassan már az élet szinte minden területén megköti a polgárokat, megakadályozza magát a szabadságot, a polgári önrendelkezést, s végső soron már érezhetően gátolja magának az államnak a működését is.

Magyarországnak vissza kell szereznie a – megtépzott - hírnevét, az Unióval való kapcsolatát az eddiginél szorosabbra kell fűzni, a közös európai érdekek messzemenő tisztelete mellett a saját nemzeti érdekeinket erősebben és okosabban kell érvényesíteni.

Az Unió EP-választásra vonatkozó joga elég tág játékeret enged a tagállamoknak a saját szabályrendszer kialakítására. A választásos-sorsolásos lista mellett azonban a jelenlegi **uniós jog** figyelembevételé miatt lehetővé kell tenni, hogy a polgárok egyes csoportjai akár pártalapon, akár civilszervezeti alapon, akár más egyéb alapon saját listát állítsanak, ha kívánják, s kampányoljanak mellette a saját pénzükön. Maga az EP-választás tehát kétválasztásos rendszer lenne: a népképviselői lista az uniós jogban lévő **“előválasztás”** jogcímen kerülne összeállításra, a konkrét EP-választás pedig ezt követően zajlana az Unió által meghatározott időpontban.

Mivel Magyarország népképviselői EP-képviselői nem pártok szerint, hanem a valódi népképviselő elve szerint jutnának be az EP-be, egyetlen csoportot képviselnének, miáltal erősebben, hangsúlyosabban lehetne **érvényesíteni Magyarországot, a magyar nemzet érdekeit**. Azt, hogy Magyarország egységes népképviselői képviselőcsoportja melyik

uniós pártcsaládba kérje felvételét, hovatovább egyáltalán tartozzék-e egy pártcsaládhoz, objektív, pártatlan tájékoztatással egybekötött, de kampány nélküli népszavazással lehetne eldönteni. Jelenleg úgy tűnik, hogy – az Unió működéséből következően – a fontos uniós pozíciók megszerzése érdekében talán szükség volna pártcsaládhoz való tartozásra is, s az is olybá tűnik, hogy a belátható időkből kereszténydemokrata, illetve mérsékelten jobboldali pártcsoportra esne a nép választása, mely pártcsoport jelenleg az EPP. De mindezek még a jövő titkai, s majd eldönti a nép.

Az államformáról is a népnek kell döntenie népszavazáson. Az **államformát**, az államfő személyének meghatározását, kiválasztási módszerét, jogosítványait, erősségét is szükséges mérlegelni, s célszerű afféle alkotmányos monarchiához hasonló államformát létrehozni. Ez nem föltétlenül királyságot jelent, jelenthet köztársaságot is, csak az államfőnek kell az alkotmányos királyhoz hasonló szerepet és presztízst adni. Amennyiben alkotmányos monarchiát hoznánk létre, azt az ősi hagyományaink, ősi alkotmányunk szellemében kellene kialakítani, azaz a magyar királyság nem örökletes, hanem szabad királyválasztáson alapuló monarchia lenne. Olyasféle, mint pl. a sumer en-királyság vagy a vatikáni monarchia. Ami nyilván azt jelenti, hogy királyi dinasztia létre sem jöhetne.

A közvetlen demokrácia, a valódi népképviselő gazdasági következménye a **jóval olcsóbb állam**, hiszen nem kell kampányokra, politikai pártokra súlyos milliárdokat költeni, s ez a szisztéma komoly akadály tudna lenni a szintén súlyos közpénz-milliárdokba kerülő politikai és gazdasági korrupciónak.

A valódi népképviselői demokráciában pártokra már csak azért sincs szükség, mert egyrészt nem igaz, hogy saját, csak rájuk jellemző ideológiával, értékekkel rendelkeznek, melyek közül a polgárok választhatnak, másrészt az állam működéséhez nincs is már szükség különösebb ideológiára. Azt például, hogy szükség van-e a Paks II. megépítésére, nem ideológiai talajon, s főképp nem az önös érdekek talaján, hanem racionális talajon kellene eldönteni. Az olyan erkölcsi kérdéseket pedig, mint pl. az azonos neműek házassága, szintúgy nem holmi pártideológia szerint kell eldönteni, hanem népszavazáson (ahogy történt pl. a katolikus Luxemburgban).

Ez nem azt jelenti, hogy a pártokat be kéne tiltani, hiszen a polgárok úgy tömörülnek, ahogy szeretnék. Csak azt jelenti, hogy a pártoknak nem szabad a közpénzekből juttatni, szigorúan szankcionálni kell a tiltott pártfinanszírozást, nem szabad az eddig élvezett előnyeiket és kiváltságaikat továbbra is biztosítani, és soha többé nem szabad őket helyzetbe hozni. Nagyon oda kell figyelni az ún. civilszervezetekre is, hiszen már látható, hogy a pártokraták a pártonkívüliség és a nem párt elnevezésű szervezetek felé kacsingatnak, mert az okosabbjai fölfogták, hogy a pártok jó dolgának lassan vége lesz. A lényegét tekintve azonban mindegy, hogy "párt"-nak, "mozgalom"-nak, "egyesület"-nek, végső soron "civilszervezet"-nek nevezünk-e egy pártokrata csoportosulást. Ha viszont a pártok, a pártokraták képesek önerejükkel meggyőzni a társadalmat, hogy mégiscsak

rájuk van szükség, hogy a pártokrácia jobb rendszer, mint a közvetlen és népképviselői demokrácia, ám tegyék.

Amíg a pártokráciát nem szüntetjük meg, s nem alakítjuk ki helyette a valódi népképviselői demokráciát, addig esélyünk sincs a korrupció és szövetséges társa, a rablókapitalizmus felszámolására, a kapitalizmus megfékezésére, a mikrovállalkozások konkrét, tényszerű támogatására, a vidék felzárkóztatására, az iskolázottsági fok radikális növelésére, a hatékony környezetvédelemre, a valódi szociális piacgazdaság megteremtésére, az igazságos és arányos közteherviselésre, az alapjövedelem bevezetésére, az esélyegyenlőség és a szociális jogok tényleges biztosítására: azaz magára a **jóléti államra**. Enélkül arra sincs esélyünk, hogy Magyarország a hárommillió koldus országa helyett a tízmillió jólétben élő ember hazája legyen. Pedig földrajzi és természeti adottságaink, átlagon felüli munkabírásunk alapján mintegy predesztinálva volnánk e boldog sorsra.

Ez **nem utópia**, hisz mi vagyunk többen. Összehasonlíthatatlanul többen: legkevesebb 99%-unk nem tagja egyetlen pártnak sem. A 99% pedig vitathatatlanul több, mint az 1%.

Olyan történelmi pillanatban vagyunk, amilyen igen ritkán adódik egy népnek: **nincs a népnek számottevő ellenfele:**

A FIDESZ, s vele a kormány már megbukott, csak idő kérdése a nyilvános összeomlása. 2019. március 20-án az EPP adta meg neki a kegyelemdöfést, mégpedig nem is akárhogyan: 190 vs. 3 szavazati aránnyal, azaz 98,4%-os többséggel. A döfés szó szerint "kegyelem", mert megengedte neki, hogy nyilvános megaláztatás nélkül tűnjön el a színről. Tudjuk, hogy *Orbán Viktor* és tettestársai nem fognak élni a lehetőséggel, nem fognak diszkréten eltűnni, mert nincs annyi intelligencia bennük. De ez már legyen az ő problémájuk! Ahogy az is, hogy a FIDESZ mint párt rohamosan amortizálódni fog, akinek egy csöpp esze is maradt még, szinte percekben belül el fogja hagyni a süllyedő hajót, úgyhogy számolhatunk a tömeges kilépésre. Nem kell velük foglalkoznunk, nekünk csak annyi a dolgunk, hogy kikerüljük őket, mert az összeomlásukban még veszélyesebbek lesznek. Viszont az Orbán-buktatás mint program hála Istennek **lekerült** a napirendről – egy pillanatra hátradőlhetünk, s megihatunk egy kávé.

De tényleg csak egy szusszanásnyi időnk van, mert ügyelnünk kell arra, hogy ne sikerülhessen a rezsim bűnöseinek és a KDNP-nek mint kormánypártnak a tervezett **átmentése** a FIDESZ utáni időkre – hogy ne kerüljünk csöbörből vödörbe. **A KDNP-re különösen oda kell figyelni**, mert a tagjainak többsége FIDESZ-tag is, s mert önmagában sem veszélytelen; de azért itthon nem számottevő erő: egy tisztességes, csalás mentes választáson labdába sem tudna rúgni. Csak esetleg akkor, ha mesterségesen fölfújják, s mint EPP-tagot mondva-mondatlanul támogatják az EU-ból is. Tehát most már a kormányellenes polgárok számára **nem a FIDESZ, hanem a KDNP az ellenfél.**

A pártokrata ellenzék gyöngéje: szétzilálta, korrumpálta, hiteltelenné tette, szabályosan a földbe döngölte Orbán Viktor. Talán kicsit mindannyiunk helyett is. Most az ellenzéki pártoknak nincs, s jó darabig nem is lesz erejük arra, hogy megakadályozzák a népakaratot. Ráadásul az ellenzéki nevezett pártok tagjai, sőt prominensei közül jó sokan olyan erős szállal vannak a FIDESZ-hez kötve, hogy szükségképpen vele együtt fognak elsüllyedni, illetve legfeljebb a nem létező FIDESZ titkos ügynökeiként lézenghetnek még egy ideig. Arra azonban számolni kell, hogy míg az ellenzéki pártokban nem is volt valós szándék az Orbán-rezsim elleni összefogásra és erős fellépésre, addig a nép ellen nagyon gyorsan összefognak majd, s minden közös erejükkel, a mögöttük álló gazdagok rengeteg pénzével szembe fognak szállni vele.

A népre lövetni most nem tudnak. Magyarország az Unió tagja: itt nem lehet csak úgy vérengzeni. Nem merné megtenni sem a kormány, sem a pártokrata ellenzék, sem a szuper-gazdag réteg. **Nincs mitől félni – de nagyon óvatosnak kell lenni.** Az Ördög sohasem alszik – és ez most szó szerint igaz:

Figyelni kell arra, hogy a baloldali ellenzék – különösen a sajtója – “forradalom”-ról is beszél, ami sokféleképpen érthető, akár polgárháború kirobbantásaként is. *Gyurcsány Ferenc* is egyre inkább valóságos harcolt hirdető, ilyeneket is mond ([444.hu, 2018. szeptember 21.](#)): *“eljött az ellenállás ideje, ha a nép nem segít megdönteni Orbán rendszerét, akkor ezek itt fognak ülni a nyakunkon, a jó isten tudja, hogy meddig”* Meg ilyeneket is: *“akkor neki fog indulni ez a nép, ezeknek meg annyi lesz”*. Ugyancsak forradalomról – csak pont ellenkező irányból érve – szokott szónokolni a szélsőjobbos [hazafitársaság](#) is, s nemcsak *Toroczkai László*, hanem mások is; *Volner János* például a *Betyársereggel fenyegette meg* a tüntetőket. Mindeközben *Bayer Zsolt* fizikai bántalmazásokat helyez kilátásba szinte folyamatosan, a [kormányoldal](#) is rendszeresen *“keresztények viszkető tenyerével”* ijesztget, noha nyilván nem a keresztények vernék a felebarátaikat, hanem a Viktor-pribékek. Puskaporos hordón ülünk, nem kizárt, hogy valahol valakik kirobbantanak valamit. Aztán jöhet a különleges jogrend bevezetése, a nyílt diktatúra bármelyik oldalon: akár a kormányoldalon, de akár a kormányoldalt legyőző ellenzéki oldalon is. Ne üljünk föl a provokációknak, ne menjünk a közelükbe, húzódjunk be a házainkba, s gondolkodjunk! Ha egymásra támadna a kormányoldal és az ellenzék, azaz a két nagytőkés érdekcsoport, nézzük ezt is a fotelból! És **nem lesz baj**. Meg aztán hátha legyőzik egymást, s akkor több kávé is megihatunk.

A nemzetközi helyzet sem kedvezőtlen, nem olyan, mint volt pl. 1849-ben vagy 1956-ban, s nem várható, hogy idegen fegyveres erő lerohanja a nép forradalmát.

Mert a változtatás: forradalom. Forradalom, mert sarkából forgatja ki az eddigi rendszert, mert **eltörli az igazságtalan struktúrát**, az [intézményesített igazságtalanságot](#). Forradalom, amelyet vér nélkül kell győzelemre vinni: erőszakmentesen, de keményen.

Csak akarnunk kell. **Most tényleg itt az idő, tényleg most vagy soha.**

A felvázolt rendszer átgondolása, a vázalatszintről a részletekig való kidolgozása és a győzelemre vitele csak rajtunk múlik. **Beszéljük meg!**

Szabadság csillaga volt hajdan a magyar,
de ma már maga sem tudja hogy mit akar:
talány zaja, csöndje
és úgy támolyog az idők sikátorán,
mint átvezetett rab a fogház udvarán
börtönből börtönbe...

Avagy virág vagy te?... légy virág, légy vigasz!
Legyen lelked szabad, legyen hangod igaz

*****

Alapvetés - Tartalom

- 1. Az utolsó felvonás
- 2. Az igazságtalan struktúra
- 3. A pénz és a hatalom
- 4. Hófehérke almája
- 5. Kontárok szakmája
- 6. Az izmus mint nihil
- 7. Pártonkívüli pártokrata, avagy függetlenül függő
- 8. A kaptafa esete a suszterrel
- 9. A pártokrata új ruhája
- 10. A kutya, a szalonna meg a déjà vu
- 11. Kizökkent az idő
- 12. Kamupártok tündöklése és nyomorultsága
- 13. Fából vaskarika
- 14. Valóban görög van a falóban
- 15. Pártokrata burkában, abaja meg tiltva
- 16. Jövőnek holdas fátyolában
- 17. Populista-e vagy?*
- 18. Avagy virág vagy te?

Hozzászólás || Követem

Ingyenes és szabadon terjeszthető